

тия вече болнитѣ така и ако ся поболѣй нѣкоя отъ здравитѣ да ви доложатъ?

— Тамамъ, ела утрѣ и по-рано отъ това врѣме (погледна на сахатя си) да, сега е близо дванайси, но вий елате и на одинайси утрѣ, само кажете на чаушина и ази шж ви приема (проточи ржката си и постисна моята и слѣдъ като спусна и лѣвицата си на лѣвото ми рамо, ме испрати и до вратата) збогомъ, збогомъ (и чаушина вдигна пердето) и щомъ излѣвохъ, то за чудо Бинбашията още въ коридора, и щомъ ни видѣ спрѣ сж на мѣсто. Азъ ся направихъ на устрѣлъ (на ахмакъ) и до вънкашната врата взехъ ушь да си мѣста панталона отгоръ чешика, за да поразбира хала на Бинбашията какъвъ ще е? защото го видѣхъ, че той си е се въ това положение, въ което го заварихъ при идванието ми при пашата т. е. да разбира да ли пашата ще го вика тутакси, защото ако го вика, то мислѣхъ си азъ, нѣщо ще му кажи и за менъ, тѣй ся и случи, защото звънеца издрѣнка, влѣзи чаушина тутакъ си и излѣзи и безъ да спусни пердето, кимна на Бинбашията и като го видѣхъ, че той вече влѣзе, азъ искочихъ прѣзъ външнитѣ врата, гдѣто на улицата заварихъ по-горѣ споменатитѣ приятели, които още ме чакатъ.

Стефанъ отдалечъ още като ме видѣ и почна ушь да ся тюхка и повтаря, да бий дѣсната си ржка въ плисницата на левата и всичкитѣ засмѣни идѣха на срѣща ми, само моя „побратимъ“ ся правяше на устрѣлъ, стои на мѣсто при Женския затворъ и ту къмъ Дунава глѣда, ту къмъ ковачитѣ, ту къмъ Истокъ на баиря ушь глѣда Боу-негрювата кжца; и тѣй трѣгнахми къмъ пазаря и слѣдъ това почнахъ да имъ расправамъ, но като приминахми него — Стефана и азъ ся направихъ, че го невиждамъ и щомъ го поизминахми и той ни стигна и тутакси хвана ма алабраце и сѣ мълкомъ си вървѣхми, той туку дръпна ме „Ей-гечмишь ола“, рекохъ „алларазосунъ“ Кючукъ Стефанъ, и то, че ушь съмъ сжрдитъ на него.

— Хай да му ся не види, беки не тж запрѣха? Каза той.

— А че нерачиха да те послушатъ, какво да имъ стора и всички ся засмѣха и пакъ почнахъ да имъ расправамъ.

— Чакай ти и ази тѣмъ ако не имъ отвѣрна, защо тѣ да ме не слушатъ хж? защо да ти не ударатъ Абединювитѣ синджири¹⁾ и смѣй ли се смѣй.

¹⁾ Нѣкой си Абединъ изъ село Фрикацей Тулчанско, защото сѣ за убийства лежеше изъ затворитѣ та въ неговитѣ вериги бѣ Стефановата дума.